TÁJHÁZ

ÁLLANDÓ KIÁLLÍTÁS

A táj átalakulása és a gazdálkodás változása a 19. században, a Sárközben Bátán

Báta, Tolna és Baranya megye határán, a Szekszárdi dombság Dunára lefutó dombvonulatának lábánál mintegy 5km hosszan elnyúló zsáktelepülés. Keletről a Duna folyam és a Gemenci erdő határolja. Itt találkozik egymással a Tolnai-sárköz síkja és a Dunántúli-dombsághoz csatlakozó Dél-Baranyai dombság.

A 18. századi újratelepülés során a lakosság főként a baranyai magyar falvak megmarad népével egészült ki. A falu református lakosságát a sárközi néprajzi csoporthoz, míg a katolikus lakosságát a geresdháti néprajzi csoporthoz sorolja a szakirodalom.

A vízszabályozások következtében a 19. század második felében alapvetően megváltozott a gazdálkodás, megkezdődött a szántóföldi művelés és az istállózó állattartás térhódítása. A lecsapolt területeken a földművelésből élők – a többi sárközi településhez hasonlóan - gazdag termést takarítottak be, nagy jövedelmekre tettek szert.

A tájház állandó kiállítása a Duna szabályozása után megváltozott életmódot mutatja be. A jellegzetes paraszti portán, a lakóház teljes berendezésével valamint a gazdasági épületek az egykor használatban volt mezőgazdasági eszközökkel együtt idézik a múltat.
A tájház leggazdagabb anyaga a textilgyűjtemény: a bátai katolikus és református lakosság viseletének szinte teljes skálája látható itt. Igen értékesek a lakástextíliák: a szőttesek, a hímzések, a csipkék. Gazdag az egyházi élettel, népi vallásos gyakorlattal kapcsolatos emlékanyag is.